

Já a moje víra

Studuji občanskou výchovu a historii na Pedagogické fakultě na ZČU v Plzni. Už od dětství jsem věřící. Nepovažuji se ale za ortodoxní křesťanku. Chodím do kostela nepravidelně, v dnešní době to je spíše na svátky. Dříve jsem do kostele chodila každou neděli. Začínám esej právě tímto tématem, chtěla bych zde poukázat na to, co ve mě kniha *Glosy* zanechala. Po jejím přečtení jsem stále křesťanka a mám svého Boha. Náboženství je pro mě důležitou součástí života, ale nejsem typ člověka, který by o tom mluvil. Jsem křesťankou spíše pro sebe. Své vyznání nikomu nenutím, je to pouze moje věc. Někdo bere náboženství jako společenskou nutnost, někdo jako záchranu svého života. Je na každém z nás, co si

vybereme, je to naše svobodná volba, která by neměla být nikým odsuzována. Ironií je to, že lidé, kteří ostatní, v mém případě křesťany, odsoudí za jejich víru, následně slaví svátky náboženství, proti kterému se staví (například oslavy Vánoc a Velikonoc).

I když jsem věřící, v křesťanství nacházím mnoho faktů, proti kterým se stavím. Na křesťanství mi vadí fakt, že je proti párům LGBT. Zažila jsem konec mše, kde řádová sestra nabádala lidi, zejména důchodce, aby podepsali petice proti těmto párům. V té chvíli jsem se cítila opravdu hrozně. Nechápala jsem, jak lidé tuto petici mohli podepisovat. V bibli je psáno, že každý z nás je dítě boží, tím pádem i lidé s homosexuální orientací. Když si tedy věřící hrají na hodné lidi, měli by tedy akceptovat i svobodné rozhodnutí druhých. Já páry LGBT podporuji a opravdu nesouhlasím s tím, že sňatek by mohl uzavřít pouze

muž se ženou. Žijeme v moderní době a nevidím důvod, proč by i sňatky homosexuálních párů nemohly být realizovány v kostele. Přijde mi smutné, že mnoho starších lidí muselo během svého mládí svou skutečnou sexuální orientaci potlačit. Podle společnosti má být manželství svazek mezi mužem a ženou, což mě připadá jako nesmysl. Když se dva lidé mají rádi, je to jejich soukromá věc a nikdo nemá právo na to rozhodovat a zakazovat jejich rozhodnutí. Mnoho starší lidí přiznává svou pravou sexuální orientaci až ve stáří, zejména v dnešní době, kdy mnoho mladých lidí podporuje tyto páry i své rodiče. V této situaci jsem proti návrhu církve, opravdu s tímto faktem nesouhlasím a připadá mi to jako nesmysl. Lidé nemají právo rozhodovat o lásce druhých.

Nemám ráda, když mě někdo do něčeho nutí, a tím myslím i náboženství. S tím se pojí také fakt, že většina

starších věřících nesouhlasí s možností potratů. Další absurdní názor. Absurditu můžeme vidět například v Polsku, kde zemřelo několik desítek těhotných mladých žen, které nemohly jít na potrat. Dítě je bráno jako boží dar, s tím souhlasím jen v případě, kdy je dítě zrozeno ve vztahu, kdy se mají lidé opravdu rádi. Ve vztahu, kde se milují a jsou rozhodnutí, že spolu stráví zbytek života. V případě, kdy tomu tak není, by měl být potrat ženě dovolen. Myslím si, že se jedná o svobodné rozhodnutí každé ženy nebo páru. Každý svobodně rozhoduje za sebe, každý má právo na svobodné rozhodnutí. A nikdo toto rozhodnutí nemůže zpochybňovat nebo zakazovat.

Dále také nesouhlasím s velice přísnou vírou, která lidi spíše ovládá, než aby jim pomáhala. Jde o určitý fanatismus, který se neobjevuje pouze v křesťanství, ale také v jiných světových náboženstvích. Náboženství nemá za úkol

lidi ovládat, spíše jim může ukázat cestu, po které se mohou vydat, ale nemusí. Vše je pouze otázka jejich svobodné volby. Víra tedy není určena k ovládnutí lidí nebo jejich názorů. Bohužel i v dnešní době se tento princip praktikuje. V mnoha věcech se tedy neshodují s názory církve, myslím si, že každý má právo na svůj život a na svobodnou volbu v čemkoliv. To, že si vybere jistou víru nebo naopak život bez víry je každého osobní věc. Žijeme si svůj život a neměli bychom žít život někoho jiného.

Jak vidím budoucnost? Své studium jsem zaměřila na humanitní obory. Studuji občanskou výchovu a historii. Samotná historie zahrnuje právě otázku vzniku světa, ale také otázku náboženství. Historie začíná vznikem světa, kde podle určitých a dochovaných důkazů existuje logická varianta vzniku. Samotný pravěk poté mluví o vývoji a vlastně vzniku člověka. V potaz se při výkladu

vzniku světa a prvních lidí berou různá náboženství. To, že jsem křesťanka neznamená to, že děti budu učit o vzniku světa a lidí pouze z pohledu svého náboženství. Studujícím představím hlavní vědeckou variantu a podložím jí důkazy, nálezy ostatků apod. Ale alespoň jeden bod výkladu zaměřím na vznik světa a lidí podle různých náboženství na zemi, protože velkou část kulturního rozmachu na straně jedné, ale též válečných konfliktů na straně se stalo právě díky/kvůli náboženství.

Každý má své svobodné rozhodnutí, může v něco věřit, může mít svůj svět nebo může být ateistou. Každý má svou svobodnou volbu a je na něm, jakou cestou se rozhodne jít. Víra v něco přeci člověka nedělá divným, ačkoli ostatní lidé ho často chápou jako mimostojícího.

Barbora Sluková